

דְּבַר הַדָּג

האַמְנֵם זֶהוּ מוֹת?

אַנְחֵנוּ יִלְדֵי הַתְּקוּפָה, הַתְּקוּפָה הִיא פּוֹלִיטִית; אֶפְרִיל הוּא הַאֲכֹזֵר בַּחֹדְשִׁים.
כָּל הַמַּעֲשִׂים הַיּוֹמִיּוּמִים אוֹ הַלִּילִיִּים שֶׁלְךָ, שֶׁלְנוּ, שֶׁלְכֶם הֵם מַעֲשִׂים פּוֹלִיטִים. תְּרַצָּה אוֹ לֹא תְרַצָּה, לְגַנִּים שֶׁלְךָ עֵבֶר פּוֹלִיטִי,
לְעוֹר גּוּוֹן פּוֹלִיטִי לְעִינִיִּים הֵיבֵט פּוֹלִיטִי. כֵּךְ אוֹ אַחֲרֵת לְכָל דְּבָרֶיךָ הַדְּהוּד, לְכָל שְׂתִיקוֹתֶיךָ הַשְׂתַּמְעוֹת פּוֹלִיטִים. אִף בְּלִכְתֶּךָ
בְּסִבְךָ הִיעֵר אֶתְּהָ צוּעֵד צַעֲדִים פּוֹלִיטִים עַל קַרְקַע פּוֹלִיטִית. גַּם שִׁירִים לֹא פּוֹלִיטִים הֵם פּוֹלִיטִים, וּבְמֵרוּמִים מֵאִיר יֵרַח זֶה
מְכַבֵּר לֹא-יֵרַחִי. לְהִיּוֹת אוֹ לְהִיּוֹת, זֶה הַשְּׂאֵלָה. אִיזוֹ שְׂאֵלָה, חֲבִיבִי. הֵשֶׁב בְּהַקְלָה. שְׂאֵלָה פּוֹלִיטִית.
וּבּוֹקֵר אֶחָד הַתְּלַקֵּחַ כָּל זֶה, וּבּוֹקֵר אֶחָד פְּרָצוּ לְהַבּוֹת מִן הַקַּרְקַע לְטֵרֵף בְּנֵי אָדָם, וּמֵאִזּוֹ אֵשׁ, וּאֲבָק שֶׁרֶפָה מֵאִזּוֹ, וּמֵאִזּוֹ דָם - דָּם
הַיִּלְדִּים זֶרֶם בְּרַחוּבוֹת בַּפְּשׁוּטוֹת, כְּמוֹ דָם יִלְדִים.

וְהַדָּם מִמְשִׁיךְ לְזֶרֶם, עוֹבֵר אֶת אֹפֶק הַגּוֹף אֶת גְּבוּלוֹת הַדְּמִיוֹן,

בּוֹאוּ וּרְאוּ אֶת הַדָּם בְּרַחוּבוֹת,

בּוֹאוּ וּרְאוּ

אֶת הַדָּם בְּרַחוּבוֹת,

בּוֹאוּ וּרְאוּ אֶת הַדָּם

בְּרַחוּבוֹת!

יֵהִי מְבוּל כְּפִי הַנְּרָאָה.

הֲרִי זֶה נַחְמָה קִטְנָה שְׂאִין מֵאִמְץ הַחֹקֵרִים מִשְׁנָה אֶת מְהַלֵּךְ הַדְּבָרִים שְׂאִין מִשְׁקֵלוֹ עוֹלָה עַל אֲנַחַת הַמְּשׁוֹרֵר.

*

הַטְּקֵסְטִים לְקוֹחִים מִתּוֹךְ שִׁירִים מֵאֵת וִיסְלָבָה שִׁימְבוֹרְסְקָה (ת' ר. וויכרט), ת.ס. אליוט, פבלו נרודה
(ת' טל ניצן-קרן) וּבִיגְנִיב הַרְבֵּרֵט (ת' דוד וינפלד) לְמוֹדֵי הַסֵּבֶל וְהַמְּלַחְמָה לְמַעַט אֵלִיּוֹט הַפְּשִׁיט.

תּוֹכֵן:

אֵלִי אֵלִיהוּ	2	חוּנֵי הַמַּעְגָּל וְיוֹדִיד הַכֶּסֶף
נַעֲמָה הַלֵּל	3	חֹזֵן אַחֲרֵית הַלִּילוֹת
נַעֲמָה הַלֵּל	4	[תּוֹךְ רֵיזָה אַאֲסוֹף]
סִיּוֹן בְּסִקִּין	5	הִיעֵדְרֵךְ
סִיּוֹן בְּסִקִּין	6	עוֹד שִׁיר עֵישׁוֹן
רְאוּבֵן וִיטְנֵבֵרְג	8	מִתּוֹךְ סִימְפוֹנִיָּה פּוֹאֲמִית

[מַסְכַּת דג? הַפְּסָח]

עֵנְבֵל כְּהַנְּסִקִי כְּהֵן 14 תְּפָרִישׁ אַרוּחַת הַחֵג שְׁלִי

מִשָּׁה לְבִיא 15 פִּיצוּץ

אלי אליהו

חוגי המעגל ויודיד הכסף

גְּבִישׁ אֶחָד שֶׁל יוֹדִיד הַכֶּסֶף. גְּבִישׁ
אֶחָד, חוּנִי, אַתָּה שׁוֹמֵעַ, יֵשׁ אַתָּנוּ פֶּה עֶכְשָׁו
מָטוֹס זֹרֵעַ עֲנָנִים, צְפוּר גְּדוּלָּה
חוּנִי, שְׁנֵי מָטָר מְאַלְהִים.

חוּנִי, הַקְּהֵל מִתְפַּזֵּר חוּנִי, הַקְּהֵל כְּמוֹ עֲנָנִים
מִשְׁאִיר אוֹתָךְ שֶׁמֶשׁ בְּכַפָּר
לְבַד. אִישׁ מְשַׁעַע אַתָּה חוּנִי. הַגֶּשֶׁם
כָּבֵד יָרֵד. וְגַם הַלִּילָה.

נעמה הלל

חזון אחרית הלילות

פְּרִי בְּשֵׁל מְאֹבֵד מִיָּצוּ, נְסוּג אֶל גְּרַעֲנוּ
מַלִּים יְפוֹת נְתָקוֹת מִן הַדָּף, נִדְבָקוֹת בְּקַרְקָעִית הַקֶּבֶד
צוּרוֹת גִּיאוֹמֶטְרִיּוֹת מִתְעַנְּלוֹת לְפִלּוֹנֶטֶר
שָׂדֶה – עֲלִיו חֲצָבִים וְרָדִים קוֹרְסִים מְטָה

וְאֲנִי שׁוֹמֵעַת בְּרִדְיֹת תְּכֵנִית־יּוֹמֵת־קְבוּעָה
"הָעֵבְרִית הִיא אֲסוּפָה שֶׁל..." הוּא אוֹמֵר
וְאֲנִי מֵהֵנֶהֱנַת בְּתוּבָה

הַלִּילָה נִמְלֵט הַחֲמָה דוֹלְקֵת בְּמַסַּע הַכְּחָשָׁה
הַשְּׁעָר שֶׁל הַיֶּלֶד מִשְׁתוֹלֵל תַּחַת הַיָּד הָעֲדִינָה
קַרְקָעִיּוֹת הֵן הַקַּרְקַע הָעוֹלָה
וְאֶפְלוּ אֲנִי שֶׁם נִגְמְרֵת אֶל מִתַּחַת רִגְלִי

וְאֲנִי סוֹגֵרֵת אֶת הַחֲלוֹן, לוֹחֲצֵת עַל הַקֶּלֶטָה
הוּא אוֹמֵר "יֵשׁ מְצָבִים בָּהֶם יֵשׁ חֲרִיגָה..."
וְאֲנִי רוֹשְׁמֵת אֲסוּצִיאָצִיּוֹת לְמִלָּה 'חֲרִיגָה'

נעמה הלל

*

תוֹךְ רִיצָה אֲסֹף רְקֻמֹת חֵיוֹת מְהַאֲרָכִיטְפוֹס שֶׁל הַגֶּל
תְּנַח תְּנוּעָתֵיךְ בֵּינֵנו
אֶהוּבִי חֲכֵה, אֲנִי בָּאָה עִם תְּזוּזָה
אֲנִי בָּאָה עִם תְּכֻנִית עֲנֻפָה שֶׁל פְּרוֹק וְהֶרְכָּבָה
עִם תּוֹפְעוֹת נְדִירוֹת שֶׁל הַמְצָאָה
סְבוּךְ וְתוֹשֵׁה
כֹּל הַפְּסֻטֵל יִחְזֹר לְעוֹ
כֹּל הָאוֹפְנִים יִהְיֶכּוּ לְאוֹפְנוֹעִים
וּבְמִדְבָּרֵיךְ תִּבְלֵ אֶכְחִיד אֶת הָאֲבָנִים
אֶתָּה תִצָּא וְתֵאָהֵב

סיון בסקין

היעדרך

כשאתה לא כאן,
אני מתענגת על כל מה שאתה לא אוהב:
גבינה בטעם דגים,
מלפפונים בחמץ,
זמרות צרחניות עם טונות כריזמה,
מזוכיזם רדיופוני,
סיגריות
ומעט תל אביב.
הנאות קטנות עם ארץ חיים מגבול,
נטולות חשיבות,
שכל תפקידן הוא להדגיש את היעדרך.
כך נזכרים במשמעות הבדידות כתכונה מולדת,
כך לומדים למדוד את הזמן הפרטי
על פי הרפב האויר בחדר.
מבטיחה לאורר לפני שתגיע.
טענתי תמיד: שרות הנשים בצבא
מחסל את דמוי האהובה המחכה לחיל,
או, לפחות, מעביר אותו מוטציה הגונה
ונוטל ממנו כל חשיבות תרבותית.
לכו אני, סיון בסקין, סמלת עמק במיל,
מרשה לעצמי את הטקסט הנ"ל.
כך מפתחים מודעות עצמית מזיקה
וצריך עז במגע פסי ארץ,
בשטח פנים משתף גדול ככל האפשר.
מבנה הגוף האנושי – שקעים, בליטות, שערות וכו' –
בדומה למבנה הנפש –
מסיע להשגת תוצאה אוֹפטימלית:
שטח הפנים המשתף הגדול ביותר.
גדול אפלו מזה בין שני עמודים בספר סגור.

סיון בסקין

עוד שיר עישון

כאן, בראש החליה העליונה בעמוד השדרה
של הר הכרמל,
אני מעשנת סיגריות שנולדו מן הים,
מן הים החרפי של העיר תל אביב.
חבילות יבוא, המסתתר מאחורי לוגו בכחל ולבן,
עפו מספינת המבריחים ונשטפו אל החוף.
אנשי העיר תל אביב דגו אותן מבין הגלים,
לקחו לעצמם וכבדו חברים. גם אני קבלתי אחת.

אחת אמרה לי: "מעולם לא ראיתי אדם שעשן
בטרוף כמוך. את יונקת עשן כמעט בקול רם,
כאלו חייך תלויים בו." (הנה לכם הפוך על הפוך).
לא, יקירה: אני רק מנסה ללכוד
בעשן את ריח הים, שאיננו שלי,
ריח של מלח? דגים? אצות? פולידין?
דברים שאת רבם אני מכירה בפנים.
ובטח לא מבפנים.

מהגרת – לא, תודה – כבר הייתי. מרב תלישות
הפכתי זליגית. אם אגור
ליד הים, אוכל לאהב אותו. ואשכח
אותו, אם אעבור לירושלים. דטרמיניזם גאוגרפי
במיטבו. כבר לא מדברת על דטרמיניזם הסטורי.
ברמות סבירות של תלישות אדם איננו קורא
"בית" לשום מקום. בתלישות קיצונית
כל מקום הוא בית. כל דירה שכורה לשנה,
מרהטת על ידי אנשים אחרים,
מיד הופכת לאהובה. כך אני מנסת
לעצמי פריטי גאוגרפיה מקומית:

הפּאַב שְׁלִי, הַקֶּפֶה שְׁלִי, מוֹעֵדוֹן הַגֵּיאַז שְׁלִי,
הַעִיר שְׁלִי, הַהָר שְׁלִי, הַעֲשׂוֹר שְׁלִי.

היא אָמְרָה לִי: "מְעוֹלָם לֹא רָאִיתִי אָדָם שֶׁעָשָׂן
בְּטְרוּף כְּמוֹךָ. כְּאֵלּוֹ חַיִּיךְ... " לֹא, יַקִּירָה:
זֶהוּ שְׁלֵב נוֹסֵף בְּתַכְנִיתִי הַגְּדוּלָה לְתַפְס
לְעֲצָמִי עוֹד חִלְקָה בְּמֶרְחָב. עוֹד כְּמָה סִי. סִי. שֶׁל אֲוִיר.
זֶה הוֹלֵךְ בְּקִלּוֹת. לְשֵׁם הַשּׂוֹאֵה, כְּדִי
לְתַפְס לְעֲצָמִי עוֹד חִלְקָה בְּזָמַן, אֲנִי
צְרִיכָה לְכַתֵּב שִׁירִים. כְּאֵלּוֹ חַיִּי תְלוּיִים
רַק בְּשׁוֹרָה הַבְּאָה. מַה שְׁנִכּוֹן, נִכּוֹן.

אַל תְּשִׁימוּ לִב: עֲכָשׁוּ אֲנִי יִמְרָנִית.
בְּעוֹד כְּמָה שָׁנִים אֶהְיֶה צְנוּעָה בְּהַרְבֵּה.
אֲנִי, חֲבֵרִים, אֲנִי מְבִינָה דְבָר
בָּיִם, בְּתֵל אָבִיב וּבְפִילוֹסוֹפִיָּה. אֲנִי מְבִינָה
רַק בְּמִדְרָכוֹת, בְּהַר הַכְּרֶמֶל וּקְצַת בְּאַסְתִּטִּיקָה.

הַמְּאֻפְרָה הַזֹּאת – חֵלֶק מְרֵהוּט הַדִּירָה עַל יְדֵי אֲנָשִׁים אַחֲרִים –
קִטְנָה וְשִׁטוּחָה. אֲפֹר שֶׁל אַרְבַּע סִיגְרִיּוֹת יְמִיּוֹת
נִרְאָה בְּתוֹכָהּ כְּהָר. אֲנִי מְחַכֶּה
שִׁיחַפֵּךְ לְהָר שֶׁל מְלַח. שִׁיגִים בְּשִׁבְלִי
אֵיזָה תְּהִלִּיךְ קְרִיסְטְלִיזַצְיָה טוֹב.
גְּבִישׁ שֶׁל מְלַח, תְּלוּלִית שֶׁל אֲפֹר – אֲיִנְנִי רוֹאָה הַבְּדֵל מֵהוֹתִי:
שְׁנִיחָם מְזַכְרִים אֶת הַמּוֹת.

(חיפה, 12 בדצמבר 2001)

ראובן ויטנברג

מתוך סימפוניה פואמית: גרמניה

פרק 1: שמי תכלת של צל-מוות

[פתיח]

רק לא לחשב על זה. רק לא לחשב.
לא יכול להפסיק לחשב. לא יכול להפסיק לחשב.
לא לחשב, לא לחשב.
לא לחשב למה שמשו הרפבות האלה.
לא לחשב על הקרונות שאינם בשמוש במסלות הצדדיות.
הצבע התקלף והשלדה השדופה חשופה.
לא לחשב.
קול צקצוק החרבות שהרפבות משמיעות לעצמן, תמיד לעצמן.
לא לראות. לא לראות מהחלון של הרפבת. דבר.

[...]

לא לראות אותם. את הגרמנים.
משפחה בנארית: אמא, אבא, שתי אחיות.
הם פותרים תשבצים. ליד. בקרון הרפבת שנוסעת ממינכן למינץ
הם פותרים תשבצים – הם לא רוצחים; יש להם נמוסי שלחן משלמים.
הם פותרים תשבצים ורוצחים: הם אנשים תרבותיים.
לא לחשב.
לא לחשב: אחרי שפתרו בעיית היהודים נותר רק לפתור תשבצים.
לא לחשב.
הנעל של האחות הקטנה שיושבת מולי מתחככת בטעות בנעל שלי.
לא לא,
הם מדברים אלי גרמנית. הם חושבים שאני גרמני. חושבים שאני גרמני.
לא לחשב.
זו אירוניה
שבזמן אחר היתה מצילה חיי, אבל כעת לא. לא

אירוניה לא משעשעת היא אירוניה אפלה.
אירוניה אפלה, אבל
כעת, למי אכפת? אה? למי אכפת. למי. למי.
אירוניה אפלה.

אינשולדינגן
שדות וכרמים: מתפקעים. הירק בכל. הכל: ירק.
לא לחשב.

הירק הזה לא טוב,
לא לראות גם.

ישמרני האל לבטח.
לא לחשב.

אנכי נשר דונה מדבבל מרב חקר וללא לאות ועד שאמות מלמולי קדחתי אלהגג.
במחיצת אנשים לא גרמנים החשש ממזיקנות לעתים מפרך, אבל לגרמנים יש נסיון.
אני חושש – כי יש להם נסיון. אני חושש. לגרמנים יש נסיון.

מחליפים צדדים וכעת האחות הקטנה לצדי.
השפתים הגרמניות דשנות ורוטטות קלות החוצה ולדבר אחד בלבד נועדו. לדבר, אחד, בלבד.
נים ללא נים ונים עם נים.

אני מהלך בשדה. כביש באפק. עוד קצת באפק – הבית שלי. בין העצים – חתולים מתים. פלא שהם לא
נרקבים. הייתי יכול לחשב שהם חיים לולא התנוחה שבה הם מצויים. ורפיון הגוף. ושמיותו. אחד בשדה
ואחד על ענף. הגוף של זה שבשדה קעור והגוף של זה שעל ענף על ענף. יש גם נוד זקן שרוע על אבנים. נע
קלות. כמעט מת. עוד לא מת. רק ישן.

נים עם נים ונים ללא נים.

הטבע שקרי. לא לחשב.

השדות והכרמים: שקרים. לא לחשב.

רק דם יש באדמה הזאת

רק דם;

לא לחשב.

פרק 2: חזיון ומציאות

ממרומי החדר נבטות אלי
דמיות דהויות אך נזעמות
של כל המתים שנבלעו
באדמה הזו

הם אינם יכולים להנתק מהתקרה
הם מבעבעים במים צלולים
רק ידיהם וראשיהם נשלחים לעברי
בתנועות של תרעמת כלפי גורלם
ורצון עז במגע

יש שם זקנה בגלימה אדמה
וקלשון בידה
וילדים בחלצות פשתן פרחוניות
חומצים פנים
איש אחד מתרה בי באצבעו
רוכן כלפי מטה, גוחן בתוך לבנת חומה

חלקם כמעט פורצים מבעד לאגם המראָה
מחרים, נהדפים קדימה,
אבל זו לזו ואל האדמה
רגליהם כבולות.

פרק 3: יום נורא ואיום

בִּיּוֹרָן הוּא הַשָּׁטָן.
הַשָּׁטָן הוּא אֱלֹהִים.
בִּיּוֹרָן הוּא אֱלֹהִים.

סוֹבֵב אֲנִי בְּחוֹצוֹת מִיָּנֵץ הַעֲתִיקָה, הִיא מְגַנְצָא הַחֲרָבָה, וּבִיָּדִי מִפָּה שְׁאִין בָּהּ הוֹעִיל כִּי עֵינֵי קָהוּ מִרְאוֹת מִפְּאֵת
חֵם הַשֶּׁמֶשׁ וְקִתְרִינָה – אֶהוּבְתִי הַמְּשִׁית־אֲדִמְיוֹנִית הִיא מְחַכָּה לִי. וְאֲנִי אוֹבֵד לִי, מְבוֹשֵׁשׁ לָהּ. לִי הִיא
מִשְׁאֵת־לֵב אַךְ גַּם אֲבִיזְר־לִינָה. לָהּ אֲנִי לֹא־דָבָר.
רֹאשִׁי קוֹדֵחַ. מִי יִתֵּן וְלֹא יִתְּנֵנִי לִילָהּ!
רַד הַלֵּיל וְעוֹדְנֵי אוֹבֵד.

סוֹבֵב אֲנִי בְּחוֹצוֹת מִיָּנֵץ הַעֲתִיקָה – הִיא מְגַנְצָא הַחֲרָבָה. כְּרוּבִים נִבְטִים אֵלַי מִלְמַעְלָה, יַצוּרִים דְרֵי אֶבֶן, טִיט
וּמְלֵט. אוֹמְרִים לְצוֹן וְחוֹמָדִים יִרְאֶה – הֲמָה יוֹשְׁבֵי הַשְּׂכִינָה וְאֵלֵי הַזִּמְיָה!

סוֹבֵב אֲנִי בְּחוֹצוֹת מִיָּנֵץ הַעֲתִיקָה, הִיא מְגַנְצָא הַחֲרָבָה.
רֹאשִׁי סַחֲרָחַר עָלַי. מִי יִתְּנֵנִי אִימָה?
אֶהוּבְתִי לִי מְחַכָּה וְאֲנִי מְבוֹשֵׁשׁ לָהּ.
בִּיָּדִי מִפָּה, מִי יִתְּנֵנִי אִימָה.
הֶאֱל לֹא אֶקְלָל. בִּיָּדִי מִפָּה.
קִירוֹת בְּאֵרוֹק מְעוֹרְרִים חֲמָתָה שֶׁל הַחֲמָה עָלַי, מְמִיטִים עָלַי חֲרָפָה בְּדַמּוֹת זַעַם שְׂדוּפָה.
הַפְּעֻמוֹנִים מְצִלְצִלִים, הַקִּתְרִדְלָה מְצִלָּה עָלַי יְגוֹנָה הַגּוֹתִי. חֲצוֹת.
סוֹבֵב אֲנִי בְּחוֹצוֹת מִיָּנֵץ הַעֲתִיקָה הִיא מְגַנְצָא הַחֲרָבָה.
מוֹטֵב אֶכְסֶה תַּחַת עֵץ, בְּכִכָּר. אֶפְלֵל: מִי יִתֵּן וְתִהְיֶה זֶה תְּנוּמָה שְׂמִמְנָה לֹא אֶתְעוֹרֵר.
אִימָה, אֶהוּבְתִי? אִימָה. אֲנִי לָהּ מְבוֹשֵׁשׁ.

סוֹבֵב אֲנִי בְּחוֹצוֹת מִיָּנֵץ הַעֲתִיקָה, הִיא מְגַנְצָא הַחֲרָבָה, וּבִיָּדִי מִפָּה שְׁאִין בָּהּ הוֹעִיל. עֵינֵי קָהוּ מִרְאוֹת מִפְּאֵת
חֵם הַשֶּׁמֶשׁ וְקִתְרִינָה – אֶהוּבְתִי הַמְּשִׁית־אֲדִמְיוֹנִית הִיא מְחַכָּה לִי. וְאֲנִי אוֹבֵד לִי, מְבוֹשֵׁשׁ לָהּ. לִי הִיא
מִשְׁאֵת־לֵב אַךְ גַּם אֲבִיזְר־לִינָה: לָהּ אֲנִי לֹא־דָבָר.

פרק 4: המתים הרבים של היהודים – "מה פשר השתיקה הזו?"

הם לא סולחים
כי גם לו היו רוצים
לא היו יכולים
הם לא סולחים
הם לא בועסים
כי גם לו היו רוצים
לא היו יכולים
הם לא סולחים
הם לא אוהבים
הם לא שונאים
הם אפילו לא מאשימים:
הם המתים הרבים של היהודים.
דמי אחי זועקים אלי מן האדמה;
דמי אחי זועקים אלי מן האדמה;
ביצד אחרש?
ביצד אחרש? ביצד?
זעקה נואשה היא זו הזעקה –
זעקה שלא יכול להיות בה הועיל,
אבל - ביצד אחרש?
ביצד אחרש. ביצד?
"למה אתם שותקים?" אני שואל.
למה אתם שותקים.
למה, אתם, שותקים.
הקברות הדוממים של היהודים.
לא דומעים, לא זועקים –
פשוט דוממים.
רנע אחרי.
רנע אחרי שהיו שלדים מהלכים
רנע אחרי שהיו גופות שמוטות
מכים וקבולים
בדוים שאף אין בכחו של אינקז לרפא!
מחוררי קליעים של נבלים גרמנים
גרדפים ודרוסים
בזויים ומשפלים

הם לא אשמים, לא מאשימים
והם לא אשמים

מְכִים וְחִבּוּלִים
בְּדוּיִם שְׂאֵף אֵין בְּכַחוּ שֶׁל אֵינְקוֹז לְרַפָּא.
רְנַע אַחֲרֵי,
הַבְּנִים הַיְקִירִים שֶׁל אֱלֹהִים
מֵתִים, בְּאֶלְפִים
בְּבֵית הַקְּבָרוֹת הַיְהוּדִי שֶׁל מִינָן
הִיא מְנַצָּא.

ענבל כהנסקי כהן

תפריט ארוחת החג שלי

מנה ראשונה

עין גזר מעלפת מביטה בי
שוטחת תחנתה על מצע אפור מתקתק,
רק מגלב החזרת רק מהלפת המצה ישיקו את יללותיה.

מנה שניה

מרק זך
עם קנידלך.

מנה עיקרית

ההבל המכבס מעלה בעיני דמעות
ואין גואל. בדממה מחרישת אֶזן
מזלגות וסכינים מכספים כשרים למהדרין מערימים עצמות.

תוספות

שורות שורות סדורים תמרים,
מגיהולים ממלאים באליות כבשים רכות
ובשָׁרֵן דָמוּם
לאחר השחיטה. וסלט
עלים ירקים ברטב שמן.

מנה אחרונה

קומפוט.

משה לביא

פיצוץ

פרעה היתה גדולה ואכזרית
היא השתמשה בנו כעבדים קטנים.
אני הייתי אחראי על הכפל בין השד לפרס
לנקות משם את הזעה המצטברת,
הרי ביאור היא לא היתה רוחצת.

זמן רב רציתי בה להתמרד,
לברח משם, לא לפני
שאקח את מקל הנקוי, אוריד לו את הצמר גפן
ואפוצץ בשפיץ את בלון שדה המנפח.

אך היא בפקדותיה עלתה עלי תמיד
את כל כונותי היא זהתה.
ואז פקדה על השוטרות: לא עוד כלים,
עכשו רק בידיים יעבדו הנקלים.

גדל התחלתי צפרנים, עקש אני, לא אותה
באמצעות האצבעות אני עוד אפוצץ
את הבלון הרע המאים.

אך היא בפקדותיה התחכמה לי כתמיד
את כל מחשבותי ידעה לקרא.
ואז פקדה על השוטרות: אִזְקו יָדַיִם
עכשו רק בלשוֹנָם הם יעבדו
ילקו בה אותי עד שתצרב.
ופתע, בלא כל כונת זדון, בלא תכנון מקדם
דבקה לשוני לשדה, ולא יכלה נתוק
והיא צועקת בבהלה אל השוטרות:
משכו אותו, משכו, הורידו!
הורידו אותו ממני, משכו חזק, משכו!